

Slangen og Skyggeridderne

Thomas Stordal

© 2024

Redaktør: Katja Berger

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Omslag: miblart.com

Grafisk layout: Simon Zander, simonzander.dk

Korrektur: Inge Greis

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2023

ISBN: 978-87-94320-41-2

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

THOMAS STORDAL

SLANGEN OG SKYGGERIDDERNE

SAGARTANER BREVE NE 1

HI READER

*“Du kan kaste mig i lænker,
du kan torturere mig,
ja selv dræbe mig;
men du kan aldrig indespærre min sjæl.”*
- Mahatma Gandhi

F Ø R

Den spøgelsesagtige, hvide kutte slæbte hen ad brostenene. Lydløst gled Tal Talag gennem Bantiqas smalle, søvnige stræder. Brostenene var våde efter regnens hærgen, og i renderne løb vandet som små floder.

De labyrintiske gader og stræder snoede sig ind og ud mellem hinanden, og flere steder dannede små, stejle gyder smutveje til andre steder i byen.

Tal Talag drejede ind ad en smal gyde i retning mod floden, der endnu ikke var farvet rød af solens stråler. Han satte kurs mod Mäcelar-broen.

Døren til Madam Sorgins butik knagede, da han trådte indenfor i den lille forretning. Gulvet knirkede under hans vægt. Øjnene undersøgte butikken for potentielle kunder, der let kunne gemme sig mellem de overfyldte reoler. Lyden af slæbende skridt fik ham til at dreje hovedet.

Madam Sorgin stillede sig bag disken og så på ham med indsunkne øjne. Hun var blevet ældre og mere pukkelrygget, siden han havde været her sidst, men der var også gået mange månefaser.

“Jeg har brug for en langsom, men sporløs død,” sagde han uden tegn på diskretion.

“Og hvad får en sagartaner til at ønske en langsom død?” spurgte den gamle kone og rankede sig så meget, som den krumbøjede ryg nu tillod det. Hun lagde armene over kors og virkede fuldstændig upåvirket af hans fremtoning.

“Det skal du ikke blande dig i, heks!” hvæsedes han, provokeret af hendes tydelige mangel på respekt. *Hvis det ikke var, fordi jeg havde brug for dig lige nu, så levede du ikke.* “Hvad kan du anbefale?”

“Burde en sagartaner ikke selv vide, hvad han er på jagt efter? I er jo kendte for at dyrke lidt af hvert deroppe på Citadellet, hvis man skal tro historierne.”

Den gamle kone er ikke bange af sig!

Med smalle øjne gik han helt tæt på hende. Han lagde hovedet på skrå og rettede en næsten hvid finger direkte mod hende.

“Det skal først være dødeligt om et *yan* fra nu, men langsomt æde offeret op indefra. Samtidig skal vedkommende være helt klar i hovedet. Ikke fatte nogen mistanke. Forstår du?” Tal Talag stak hovedet helt ned mod konen, så den hvide hætte næsten ramte hendes pande. Hun fortrak ikke en mine.

“Jeg er med.” Hun åbnede en skuffe og tog et lille glas, der indeholdt sorte bær. “Der er flere muligheder. Må jeg foreslå firbladplantens sorte bær? De er langsomtvirkende, men brug kun bærrerne. Plantens stank af ådsel vil afsløre dig.”

Han studerede glasset nøje. Konen klemte sine læber sammen, så rynkerne omkring dem blev om muligt endnu tydeligere, mens hun prikkede med fingrene på disken og betragtede ham med smalle øjne. Derpå fandt hun et andet lille glas med en gullig væske.

“Skarntydesaften her er en anden mulighed, men vær var-

som.” Hun løftede en kroget finger. “Der skal bruges meget lidt hver gang, hvis døden først skal indtræffe, når der er gået fjorten månefaser. Skarntydens lugt af museurin kamuflerer De bedst, hvis den serveres i en sødlig drik som øl eller vin. Men husk, kun en ganske lille dråbe af giften ad gangen.”

Tal Talag nikkede langsomt. Konen levede op til hans forventninger.

“Måske De vil købe begge dele? Så kan der skiftes mellem de to.”

Han vurderede mulighederne, men i sidste ende var det ligegyldigt. Prisen var ikke vigtig. Med ansigtet gemt i hættens skygger, fandt fingrene den lille læderpung i bæltet. Han betalte for de to giftige dele med lige penge og forlod butikken.

Han kastede et blik op mod kongeborgen og satte så kursen mod Citadellet.

Om et yan ville Umidia få en ny konge.

KAPITEL 1

DAVID

Luften i Magasin er lige så tung som juledekorationerne, der hænger i stålwirer fra loftet. Overalt omkring mig står pastelfarvede glas side om side med cellofanindpakkede æsker og stilrene makeupsæt. Til sidst finder jeg, hvad jeg søger – en eyeliner til Melanie, som jeg ved, er hendes favorit.

Til mor er jeg blank. Hvad ønsker rødvinsspilende, midaldrende damer med identitetskrise sig?

Ved skranken er en mand i en brun læderjakke ved at pakke sine indkøb væk. Det gråblå halstørklæde er bundet i en løkke som den, mors kæreste, Niels, også binder sit halstørklæde i. Jakken er ikke knappet, og skoene virker malplacerede i forhold til den nyfaldne sne udenfor. Et eller andet sted tæt på står der sikkert en Audi eller en Tesla og venter på ham.

“Kan jeg hjælpe dig, unge mand?” spørger en venlig stemme ved siden af mig.

Jeg drejer hovedet.

“David, er det dig? Det er længe siden.”

Efter et øjeblik genkender jeg mors chef, Gudrun. Hun besøgte os et par gange i begyndelsen af mors sygdomsforløb.

De var vist veninder engang for mange år siden.

“Øh, jeg skal have den her til Melanie,” svarer jeg og lægger eyelineren på disken. “Og så skal jeg have en parfume til mor.”

Gudrun går om bag disken og åbner hjemmevant et glasskab. Selvom julepynten kæmper om pladsen med varerne, er skabenes indhold en slags pynt i sig selv. “Så skal det næsten være denne her. Det er en ny duft, der lige er kommet fra Versace.” Hun tager en hvid papirstrimmel og sprøjter lidt af parfumen på den. “Duft engang.”

“Huh, den er ... god,” hoster jeg og sænker straks papiret. Jeg har mere lyst til at vælge en anden, men vil heller ikke skuffe Gudrun.

“Skal vi snuppe den så?” Gudrun stiller flakonen tilbage i skabet og tager en uåbnet æske bagved.

“Vi savner ellers Carina, kan du tro. Hvordan har hun det?”

“Bedre. Hun håber snart at være tilbage.” Jeg tripper lidt. Blikket glider rundt på hylderne bag Gudrun. De mange parfumedufte afløser hinanden én efter én i mine næsebor og minder mig om, hvorfor det er længe siden, jeg har været her sidst.

“Hm. Ja, det haster ikke. Hun skal først og fremmest koncentrere sig om at blive rask.” Gudrun undgår at se på mig, mens hun river et grønt stykke gavepapir af rullen på disken og nænsomt pakker parfumen ind. Fingrene arbejder rutineret, mens hun taler. “Hvordan med din mormor og morfar?”

Jeg hæver øjenbrynene. *Ved hun det ikke, eller engagerer hun sig bare ikke i sine medarbejdere?* “Morfar døde for tre år siden,” svarer jeg kort.

“Nå, ja. Det er også rigtigt. Bor din mormor så stadig i den store villa i Virum?”

Okay, så noget husker hun da.

“Ja,” siger jeg og forsøger ikke at sluge parfumernes aroma mere end højst nødvendigt.

“Og hvad med Melanie?” Hun kigger på mig et øjeblik, mens hun trækker rigeligt mørkeblåt gavebånd ud.

“Hun er på efterskole i Jylland, men kommer hjem på weekend i dag. Jeg er på vej over for at hente hende på Hovedbanen.”

“Og dig? Hvad laver du nu?”

“Sig mig, skal det tage hele dagen at pakke sådan et par gaver ind?” vrisser en ældre dame bag mig. Det rynkede ansigt omringet af kridhvidt hår får et stramt udtryk.

“Ja, undskyld. Det tager kun et øjeblik,” svarer Gudrun i en mere irriteret tone, end damen bryder sig om, for hun fnyser, men bliver alligevel stående. De blanke sko klikker utålmodigt mod gulvet.

“1.g på Gefion,” informerer jeg Gudrun, mens jeg betaler og forlader kassen, hvor en stribe af kunder nu har taget plads bag den ældre dame.

“Hils hjemme,” råber Gudrun efter mig.

Jeg løfter hånden til hilsen, men svarer ikke. Den ældre dame har allerede indtaget disken med sine indkøb, og jeg klemmer mig gennem den tiltagende menneskemængde.

*

Udenfor har tussmørket sænket sig, og kulden har indtaget Københavns gader. Jeg trækker kraven op om ørerne og kigger op mod himlen. Det sner.

For helvede! Jeg overvejer kort at tage Metroen i stedet for at gå til Hovedbanen, men trodser alligevel den hvide kulde og trasker mod Vingårdsstræde for at undgå det værste mylder på Strøget. Jeg fanger mit eget spejlbillede i én af butiksruderne. Det lyse pandehår hænger ned over øjnene. Mor så gerne, at jeg blev klippet. Én af grundene til, at jeg tit går med kasket eller hue. Jeg stryger håret om bag ørerne og overvejer et øjeblik at

tage huen i frakkelommen på, men lader den blive liggende.

Højttalerne uden for stormagasinet spiller meget belejligt MC Einar.

'15.000 mennesker i Magasin.' Ja, det skal nok passe! Kan vi spole frem til nytår?

Lugten af diesel og friture gennemtrænger luften i gaderne. Den går ind ad det ene næsebor og forsvinder lige så hurtigt ud ad det andet, men forinden lagrer den sig derinde og fremkalder minderne om Caroline.

Jeg ser tydeligt hendes grønne øjne bag de runde briller for mig. Det lange hår. Perfekte tænder bag fyldige læber. Hvepsetaljen og de faste bryster, som jeg nåede at fylde hænderne med, før både jeg og min krop fucked op.

Bagefter sagde jeg, at jeg ikke rigtig følte gnisten mellem os. Hvad fanden var det for noget pis at fyre af? Hun fik skylden for min egen usikkerhed, fordi jeg var en kujon. Verdens fucking mest tåbelige kujon. Og jeg ødelagde alt.

Jeg ryster mindet af mig. Skubber Caroline i baggrunden og trøster mig med, at der er andre piger. For tiden har en 3.g'er utroligt nok fået et godt øje til mig. Cecilie. En del af eliten.

Jeg passer ikke ind i gruppen. Men jeg var ligeglad, for Cecilie var interesseret, og jeg sprang om hendes fødder som en hundehvalp med tungen ud af munden. Jeg *var* ligeglad – i begyndelsen. Så blev det rutine.

Og nu ...

Det begyndte med hash i det små, men det blev hurtigt for kedeligt for Peter.

'Man bliver sgu for sløv af det lort,' sagde han.

Det skulle være vildere. Ecstasy var det næste, men det var heller ikke vildt nok. Så blev det til amfetamin og senere kokain.

Selv holdt jeg mig for det meste til hashen. De hårde stoffer havde jeg ikke råd til.

Mobilen ringer. Jeg håber, det er Cecilie, men det er Peter.

Jeg lader den ringe et par gange, før jeg tager den.

“Hvad så? Er der tjek på i aften?”

“Ja, ja,” lyver jeg og mærker knuden i maven.

“Fedt, mand. Nicki redder dagen og tager sne med,” griner Peter, som var det en vittighed. Sandheden er, at Nicki kun er med, fordi han har de gode forbindelser. “Tag en stor taske med ... David? Er du der?”

“Ja, ja.”

“Hvad fanden er der med dig?”

“Ikke noget.”

“Nej, det håber jeg sgu heller ikke, for du er stadig på, ikke?”

“Jo, jo.” Jeg sukker og bider tankerne i mig. *Hvad er der egentlig med mig? Jeg plejer ikke at være så eftertænksom.*

“Godt. Det bliver fucking fedt. Ses.”

Knuden i maven vokser sig større. Cecilie er vist ligeglad med mig nu, men hvad med de andre?

Det er lige meget.

Jeg er for nem at lokke. Det er bare sådan, det er. Jeg husker, vi havde besøg af en SSP-medarbejder, da jeg gik i 8. Han sagde, at livet handler om valg. Man kan vælge at gå den ene vej eller den anden, det er op til én selv. Mere er der ikke i det. Men den ene vej er lettere at gå end den anden, så den frister mere.

Tankerne har ført mig tværs over Rådhuspladsen og over fodgængerfeltet på H. C. Andersens Boulevard, uden jeg registrerede det. Jeg kommer først til mig selv, da duften af brændte mandler indfinder sig i mine næsebor. Uden for Tivolis hovedindgang står en gadesælger og fylder nødder i stribede kræmmerhuse. En flok ivrige købere står samlet omkring den lille salgsvogn. Deres ånde blander sig med dampen fra den dybe kobbergryde. Duften er lokkende, men jeg har ikke tid til at stå i kø.

Hovedbanegården er som en hvepserede af fortravlede rejsende. Jeg finder mine AirPods frem og finder The Weeknd på Spotify, inden jeg stikker mobilen i bukselommen. *Blinding Lights* brager ind i øregangene, så jeg skifter nummer, før minderne om Caroline og efterskolen vælder for meget ind over mig.

Starboy. Det er bedre.

Jeg maser mig gennem menneskemængden med dukket hoved. Telefonen vibrerer i lommen. Jeg sætter en finger på den højre AirPod.

“Hallo?”

“Det er mig,” lyder Melanies stemme. “Toget ... 10 minutter ... det ... spor 4.” Hun går kun svagt igennem.

“Yes, har set det. Står og kigger på skærmen nu. Skal jeg hente dig på perronen, eller kommer du bare op til McD?”

“Du ... gerne ... nu holder ... stille.”

“Hvad? Jeg kan næsten ikke høre dig.”

“... åh, for helvede ... skriver.” Og så er hun væk.

En Messenger-besked tikker ind. *Perronen*, står der.

Jeg trasker over til rulletrappen ved spor 4. En gammel dame med en alt for stor rullekuffert er på vej op. Hun smiler til mig, da vi får øjenkontakt, men jeg slår blikket ned.

Perronluften er tyk af overophedede bremses og gammelt skidt. Der er endnu flere mennesker end oppe i banegårdshallen. Folk står som sild i en tønde og venter på toget, maser sig forbi hinanden med utålmodige fnys.

Jeg læner mig op ad en søjle og pakker mine AirPods væk. Smøgerne i inderlommen kalder på mig, men jeg har ikke brug for at få den opmærksomhed, det ville give at gøre noget forbudt nu. Melanie ved ikke, jeg ryger. Mor vil aldrig opdage det. Hun har nok i sig selv.

En familie med to små, skrigende børn venter også. Faren er fordybet i sin telefon, mens moderen forgæves forsøger at opdrage børnene – eller bare holde styr på dem blandt horderne af utålmodige togrejsende. Godt, jeg ikke skal sidde i et overfyldt tog med krævende unger og deres snotnæser.

Jeg stryger håret tilbage og propper hænderne i lommerne på min sorte frakke, da jeg spotter Melanies tog, som langsomt nærmer sig. Garnet fra den grå hue kærtegner mine fingre, og jeg hiver den hurtigt ned over hovedet. Stikker hænderne i bukselommerne.

Melanie har skrevet, at hun sidder i vogn 13, så jeg møver mig ned til afsnit C, hvor vogn 13 og 14 finder deres holdested.

Folk myldrer ud, men Melanie tager sig god tid. Hun slentrer ud af togvognen som den sidste. Hun har en ny, grå frakke på, som jeg ikke har set før. Dens røde knapper lyser advarende, mens hendes brune øjne spiller i lyset fra lamperne, da hun giver mig et kram.

“Godt at se dig,” mumler jeg og smiler til hende, da jeg trækker mig ud af omfavnelsen. “Skal jeg tage din taske?”

“I lige måde. Det behøver du ikke.” Hun gengælder mit smil.

“Men det lød da godt at spørge, ikke?” griner jeg. Jeg har altid misundt hende det positive sind, men sammen med Melanie er det lidt nemmere at lade som om.

“Mm, meget. Hvad mon der er til aftensmad? Jeg er hundesulten.”

Jeg trækker på skuldrene. Mors kæreste er flink nok, men ret distræt. Musiker med et lille studie i et baghus i Gothersgade, men uden det store gennembrud. Han er den diametrale modsætning til mor, der altid er i kontrol og har styr på tingene og livet. I hvert fald sit eget. Det ville være synd at sige, at hun har styr på sine børns liv. Jeg knytter hænderne i lommerne. Den indestængte vrede bobler i årerne.

“Han bliver sgu væk fra sig selv en dag,” kommenterer jeg.

“Hvem?” Melanie ser på mig.

“Niels. Jeg forstår ikke, hvad mor ser i ham. Jeg mener, hvad har de til fælles? Andet end interessen for rock fra 70’erne og dyr, fransk rødvin.”

“De hygger sig sammen,” svarer Melanie. “Det er vel det vigtigste.”

“Hm,” mumler jeg til svar.

Niels har da i det mindste lært mor at lytte til andre end sig selv.

KAPITEL 2

MARGO

“Historier er måske ikke virkelige, men den ondskab, som omgiver Umidia, er en virkelighed, der går mange historier om,” afslutter tante Redusia *vekerens* fortælling.

“Du er en gammel kone, der har overlevet de fleste,” driller far i en kærlig tone. Lyset fra petroleumslampen på langbordet glimter i hans milde, mørke øjne. “Du må have særlige evner.”

“Ja, gør du bare nar, min gode Timan.” Tante Redusia blinker muntert til ham. “Men bjergheksen Kagua og skovheksen Meigua har evner, som folk i Umidia har efterspurgt i yan-marankaer. Jeg har selv studeret heksekunstnerne nærmere, det ved du.”

“Og al den visdom, du har lært, vil du nu give videre til Margo, ikke sandt?” Denne gang er det far, der blinker til tante Redusia, hvorefter han ser på mig.

Jeg sænker hovedet og smiler for mig selv. Jeg elsker at lytte til tante Redusia, for hendes fortællinger er fulde af drømme og håb. Fars historier derimod er skabt af den virkelighed, som jeg og min lillebror Harus lever i hver eneste *lâit*.

“Bare husk, Margo, at der er forskel på historier og virke-

lighed. Ondskaben omkring Umidia har været der siden tidernes morgen,” påminder far mig. “Og det ser ikke ud til at ændre sig, uanset, hvilken konge der sidder på magten.” Han kniber øjnene sammen, og stemmen bliver nærmest en hvisken: “Det mørke Varîta og det gølge Ferocia. Husk det, Margo.”

Jeg himler med øjnene. Hvor mange gange har jeg ikke lige hørt den historie? Jeg er ikke noget barn længere!

“Ondskaben er værre nu end nogensinde,” bemærker tante Redusia og fortsætter, uanfægtet af fars advarende blik. “For kong Urez’ datter, prinsesse Dantela, har taget magten i Varîta. Kun Guderne ved, hvad *hun* kan finde på.”

Jeg kender landene alt for godt, men det er første gang, at nogen af dem nævner kong Urez’ datter, og at hun *ikke* hører til Solgudens bedste børn.

“Hvad slemt er der da ved hende?” spørger jeg. Tante Redusia betragter os roligt fra sin plads, men fars ansigt afslører ham. Det her var noget, jeg ikke skulle høre.

Typisk. Selv med tante Redusia er der så mange ting, jeg ikke ved. Ikke behøver at vide, ifølge far.

“Hun er ondskaben selv,” sukker han til sidst med lav stemme. “Sjælesøgernes overhoved. Ingen sjælesøgere er gode, Margo. Husk det.”

Far rejser sig fra sin faste plads ved vinduet og lægger et par brændeknuder mere i kakkellovnen ved siden af døren til køkkenet. Der dufter godt derudefra. Brødet, mor og jeg slog op tidligere, bages langsomt i den store ovn.

Jeg bliver aldrig som mor, der står over gryderne hele låiten. Lysten til eventyr lever dybt i mig, og de låitlige pligter ude i byen efter varer eller andre gøremål er en kærkommen måde at slippe væk fra det huslige. Det er det eneste, jeg har, der minder bare lidt om verden uden for byen.

“Vi må desværre nok se langt i krystalkuglen efter en

konge, der kan forene rigerne,” sukker tante Redusia. “Hverken kong Gregor, kronprins Bodûr eller kong Yarik af Ferocia er interesseret i ét stærkt rige, og kong Urez er for svag.”

Med en grynten tager far plads på sin stol og fortsætter arbejdet på den lædertaske, han er i gang med.

“Hvad mener du?” spørger jeg.

“Alle vil have magten for sig selv. Gøre deres eget land til verdens centrum.” Tante Redusia rækker et bundt okkergult garn til mig, og jeg sætter villigt armene igennem det. Jeg vil gerne blive i stuen og høre mere. Det her er mere, end de nogensinde har fortalt mig.

For at beskytte dig, plejer de at sige. Og en god kone har ikke brug for den slags viden.

“Kom tættere på lyset, min pige. Mine øjne er ikke længere, hvad de har været.”

Jeg rykker skamlen tættere på petroleumslampen over bordet, og tante Redusia sætter sig ved siden af mig. Hun tager fat i garnenden og begynder at vinde op.

“Og vi skal bestemt ikke ønske, at prinsesse Dantela bestemmer sig for at *forene* rigerne,” kommenterer hun roligt.

“Dantela er da harmløs, tante,” siger mor, der er kommet ned fra kammeret, hvor hun har puttet Harus. “Hun forlader jo aldrig Kasanagra.”

“Hvis du tror det, så er du mere naiv, end jeg troede, Virdis,” hvisler tante Redusia, men mørket i øjnene viser en snert af samvittighedsnag over den hårde tone.

“Dantela er ikke blot sjælesøgernes overhoved, hun er også mørkeheks,” fortsætter tante Redusia. “Og det er kun et spørgsmål om tid, før hun for alvor tager magten fra sin far. Der må jeg give dig ret, Timan.” Hun bøjer hovedet og koncentrerer sig igen om sit garnnøgle.

“Mor!” kalder Harus, selvom det ikke er mere end et par *uairer* siden, at mor forlod ham.

“Hvad vil han nu?” sukker hun og rejser sig.

“Jeg henter mere brænde,” siger far.

Tante Redusia ser efter ham, men vender så blikket mod mig.

“Vi to har fået en stor gave af heksene,” hvisker hun til mig.

“Vi kan måske sænke tidens gang, se sandheden hos folk og ikke mindst få dem til at *sige* sandheden, men husk; med dén følger et stort ansvar.” Hun løfter en pegefinger. “Jeg vil være ked af at se dig tage let på gaven. Ikke alle kan tåle at høre sandheden, men vi kan gøre verden god igen, Margo.”

Hun lægger en hånd på min arm og sender en tryk varme ud i kroppen på mig. Jeg nikker alvorsfulgt.

“Det lover jeg. Jeg vil altid respektere gaven.” Det er en rar følelse, at tante Redusia giver sin hekseviden videre til mig. Ikke til Harus. Kun til mig.

“Du havde nu nok fået evnerne alligevel, min pige. Fordi du er den, du er,” smiler hun. “Og jo dybere kraften sidder i dig, jo mere vil du opleve, at du kan *standse* folks tid.”

“Mener du ... slå dem ihjel?” Jeg synker en klump. *Dét er jeg ikke klar til.*

“Fastfryse dem, min pige. Så de ikke er i stand til at røre sig.”

“Så deres tid – eller bevægelser – bliver ikke bare langsomme. Ligesom dine,” griner jeg.

Tante Redusias øjne lyner, og før jeg når at reagere, løfter hun hånden og fryser mig fast til sædet. Jeg kan kun bevæge øjnene. Hjertet matcher kroppens stilstand, og jeg føler mig kvalt, før det går op for mig, at jeg stadig trækker vejret. Bare langsommere.

“Dumme pigebarn,” smiler hun og slipper sit tag i mig. “Gå over og tag bogen, der ligger under det hæklede tæppe i min dragkiste.”

Den læderindbundne bog er gammel, og de gulnede sider knitrer, da jeg bladrer gennem de første. Jeg lukker den og ser på omslaget.

Ķaddara Mēreti.

“Landenes skæbne,” oversætter tante Redusia. “Du har altid oplevet Virdis som hård over for dig og ikke Harus.” Hendes blik stikker til mig, og jeg ser ned i gulvet.

“Det er, fordi hun ikke ved bedre, Margo. Hun kender ikke landenes skæbne. På et givent tidspunkt får du en særlig opgave. Ikke din far. Ikke Harus. *Du får den*, men det er din far, der giver dig den. Når han føler, du er klar.”

“Hvad er det?” spørger jeg.

“Lad tiden råde.”

“Hvor har du bogen fra?” Jeg bladrer i den og finder et kort over landene. Umidia går som en kile ind mellem Varîta og Ferocia. Det har jeg aldrig tænkt over. De store skove er tegnet ind, men afløses af sletter og sumpe og adskilles af søer og floder. Selv skyer er tegnet på ude over havet, og ved siden af Varîta svæver to ... drager!

“Er der ... drager i de andre lande?” hvisker jeg. Jeg kan næsten ikke få ordene frem for den voksende klump i halsen.

Drager? Det er jo ... eventyr for børn. Historier vi har fået fortalt, ikke virkelighed. Er det?

“Ja, min pige. Dantela har to spejldrager. Deres skæl gør både dem og deres ryttere usynlige. Man aner blot en form for varmedis, lige før de kommer, men så er det for sent. De har vokset sig store gennem mange yan, næres af sjælene i Kasanagras miner – når sjælene har gjort deres arbejde vel at mærke.” Det sidste hvisker hun nærmest. “Men det er ikke kun dragerne, der vokser. Hvis du studerer kortet i bogen længe nok, bliver det levende. Landskaberne er hele tiden i forandring. I min tid er både Saĝo og Egia vokset.”

“Visdommens Træ og Sandhedens Træ?”

“Korrekt, min pige. Bogen har jeg fra min bror. Han er sagartaner.”

Jeg gør store øjne. “Er han så ond?”

“Desværre fandt han mørket og håbede vel på, jeg også fandt det.” Hun sukker. “Tag bogen med op. Læs den. Memorér den. Og læs også om Citadellet. Du kender stedet, selvom du aldrig har været der. Men noget siger mig, at du snart får stedet at se, og så må du være parat. Bøger er visdom, min pige. Brug dem godt.”

Jeg stirrer på den gamle bog. Vi har allerede læst meget i den, hun og jeg. Alligevel åbner der sig nu en helt ny virkelighed for mig, og jeg føler, min verden er blevet langt større, end den var før vekersmaden.

Tante Redusia læner sig ind mod mig og sænker stemmen. “Men Sagartanerbrevene er vigtigere, Margo. De indeholder opskriften på, hvordan Skyggernes Tåge opløses. Uden dem er alt lige meget. Landene fortabes i evigt mørke, hvis brevene ikke snart findes, og vi er mange, der mener, at det er nu, det sker.”

Jeg nikker eftertænksomt. Tygger på hendes ord. “Skyggernes Tåge? Hvad er det?”

Tante Redusia ser frem for sig. Hun svarer ikke på mit spørgsmål.

“Du har lært meget, Margo, men nu er du en voksen kvinde og må stå på egne ben. Gøre dig dine erfaringer. Påtage dig det ansvar, der er blevet dig pålagt. Kan du det?”

“Jeg vil ikke skuffe dig, tante.”

“Det er ikke mig, du skal overbevise, min pige. Det er dig selv.”

*

Da jeg ligger i sengen over for Harus, kigger jeg ud ad det lille tagvindue. Stjernehimlen er ikke så tydelig i aften. Bogen, jeg fik af tante Redusia, har jeg lagt under puden.

Far og tante Redusia har ret i, at alt er blevet værre. Selvom Umidias konge har været svag, har vi trods alt *haft* en konge, som har forsøgt at skabe fred. Men inden for det sidste yan er han blevet svagere. Syg. Og freden skælver.

Nede i stuen er de andres stemmer tydelige. Jeg kan høre dem gennem den smalle sprække, der er mellem kammerets væg og gulvet. Fars stemme går klart igennem. Han er ophidset.

“Kong Gregor er blevet til Gregor den Grå,” vrænger han. “Presset fra Varita og Ferocia bliver større og større. Alle kongens planer om at forsvare sit rige har slået fejl. Bymuren er misligholdt, og soldaterne er næsten lige så gamle som kong Gregor selv.” Der kommer en dump lyd, da far tilsyneladende banker sin hånd i bordet.

“Behøver du at tale så højt, Timan? Sæt nu, de hører dig,” irettesætter mor.

Far brummer et svar, som jeg ikke kan høre. Ærgerligt.

“Ikke alt er for deres ører. Det ved du godt, Timan.”

Der er stille et øjeblik. “Ja, jeg ved det,” fnyser far så irriteret. Jeg rykker forsigtigt tættere på sprækken for bedre at kunne høre.

“Hverken Bantiqa eller Umidia for den sags skyld vil kunne modstå et angreb. Det ved du, Virdis,” siger tante Redusia. “Alle byer i Umidia, på nær Bantiqa og Bakea, er faldet indtil nu, og det sidste nye fra hoffet er, at kong Gregor ligger for døden.”

“Kronprins Bodûr er ikke moden nok til at overtage tronen,” udbryder far oprørt og glemmer helt at være stille. “Umidia er som en mandel, der ikke kan smuttes. Vi sidder ubehjælpeligt fast i de andres kamp om magten i Riget. Vi har brug for en udefrakommende kraft til at hjælpe os ud af den her knibe.”

Jeg lægger øret endnu tættere mod sprækken.

“Og jeg tænker ikke på heksekunster, Redusia,” fortsætter far. “Jeg mener virkelig *udefra*. Fra et andet sted end her.”

Et andet sted end her? Hvad mener han med det?

“Du har ret, Timan. Og Sagartanerbrevenes profetier lyver ikke, når de siger, at Den Udvalgte forener kongerigerne som et samlet rige, kaldet Batua. Uanset, hvor godt de djævelske præster på Citadellet har gemt brevene, er vi nogle, der kender sandheden!”

“Shh, Redusia,” tysser far og sænker selv stemmen. “Selvom jeg holder meget af vores by, har Bantiqa lange ører, og væggene er tynde i dette hus.” Han holder en pause. “Og nu er kalaganerne endda på vej til at krydse grænsen igen.” Der lyder et dybt suk, og jeg kan næsten se for mig, hvordan far kører hånden ned over ansigtet. “Hver eneste låit er jeg taknemmelig for, at Tankian fik mig befriet fra mit fangenskab i Varîta,” siger han. “Jeg ville ønske, han var her.”

“Din bror har gjort nok,” siger tante Redusia nærmest afbrydende i en lidt hård tone.

Mor rømmer sig.

“Du kender familiens bestemmelser, Timan. Det er sådan, det er.”

Jeg lægger mig tilbage i sengen og folder hænderne under nakken. Det regner. De små dråber får mig til at blinke, hver gang de rammer det lille vindue.

Den yngste i familien bliver kriger, og de ældste magikere. Det er i hvert fald, hvad historierne om vores familie siger. Og derfor tante Redusia har lært mig alt det, jeg kan indtil nu. Men hvorfor far så ikke har taget Harus i lære som kriger endnu, passer ikke ind i den historie. Der må vente en anden skæbne for ham.

Jeg tænker på Varîtas berygtede kalaganere. De går aldrig efter de *svage* sjæle. Dem kan de ikke bruge til noget. I stedet søger de *gode* og *sunde* sjæle, der kan bruges som slaver i minerne ved Varîtas hovedstad, Kasanagra.

Men hvad mente far med en udefrakommende kraft?

Jeg kender kun Umidia, Varita og Ferocia. De er verden.
Findes der andre end den?

Jeg gaber og vender mig om på siden.

*Tænk, hvis der gjorde ... Og tænk, hvis ikke alle historierne bare
var historier, men var sande ...*

*

“Når du er færdig, tager du spandene og henter vand.” Mor peger på træspandene ved siden af køkkendøren.

“Kan Harus ikke?” forsøger jeg, men jeg ved udmærket godt, at det *aldrig* er Harus, der skal hente vand. Ikke, fordi han er for lille. Eller fordi han er en dreng. Men fordi han tiltrækker blikke. Folk ved, *hvad* han er, men de ved ikke, *hvem* han er. De kender ham ikke.

Det er lige før, jeg ikke selv gør det. Der er noget ved Harus, som jeg ikke kan komme til klarhed over. Han er som en lukket bog. Blikket er næsten altid fjernt, men det er ikke, som om han låitdrømmer. Det er noget andet.

“Det skal gerne være i låit, Margo,” bider mor, uden at svare på mit spørgsmål. Hun behandler mig altid som et pattebarn, selvom jeg er giftemoden. Ikke, at jeg har interesse i den slags. Aldrig i livet, om jeg vil ende lige så gammellåits og kedelig som mor.

Med et suk tager jeg spandene og begiver mig mod Lille Torv og vandbrønden. I det mindste befrier opgaven mig fra mors klæge byggrød.

Brostenene er våde af skinnens regn, så jeg går med forsigtige skridt under himlens orangerøde farve. I luften hænger en duft af rent vasketøj.

Jeg trækker det gode vejr helt ned i lungerne og skubber de negative tanker om mine pligter i baggrunden.

Da jeg drejer ned ad Artisgade, er byen langsomt ved at vågne. Det er markedslåt, og folk er begyndt at åbne for boder og værksteder. Pottemageren er allerede i gang med at forme et stort, rundt fad, der sikkert skal males med de blå bølger, som er kendetegnet for al hans keramik.

Jeg beslutter mig for at runde Store Torv, inden jeg går til vandbrønden. Mor kan godt vente. Det er på Store Torv, folk udefra sætter deres boder op, når Bantiqa er vært for markedslåten. Folk strømmer til fra nær og fjern, når Umidias største byer har hver deres markedslåt i fasen. Også fra Varîta og Ferocia.

Da jeg runder Vidurgade, er der et leben foran Dronningens Port, hvor de fleste handlende kommer ind i byen.

“Se nu, hvad I har gjort,” brøler en fisker fra Baliqi til to polyfytter. På brostenene ligger to fisk, der er næsten lige så lange som en polyfyt er høj. “De kunne have givet mig ti marc. Nu er de ubrugelige.”

Jeg trækker på smilebåndet og går videre. Små interimistiske boder står allerede i et strikt system på Store Torv.

Fire zalaer er ved at rejse en bod. De er kommet fra Varîtas dybe skove for at sælge ud af skovens guld. Bær, nødder og beder i alverdens farver og størrelser ligger side om side med hatte flettet af bark og smykker sirligt skåret af træ.

Jeg passerer et par af de høje skikkelser med den grønne hud og betragter dem skjult. Hovederne er store, og øjnene helt sorte. De taler hurtigt på et sprog, som næsten ingen forstår. Der er endnu ingen kunder ved deres bod, men jeg har hørt dem slå over i umidiansk, når de handlende strømmer til deres varer.

Nogle dværge er bænket omkring et bord, hvor de højlydt drikker øl. Indladende piger betjener dem. Én af dem sætter sig på skødet af en dværg og lader ham villigt berøre sig op under

kjolen. Jeg væmmes over pigernes opførsel, og dværge er bare lumske.

Jeg kommer i tanke om mit ærinde og begiver mig videre ud i Bantiqas travle gader. Tættest på havnen er boderne med fisk og skaldyr. Jeg elsker lugten af hav, og selvom vi jævnligt spiser fisk, minder lugten mig i særlig grad om yanstidernes skift, hvor fiskemåltidet er ekstra festligt. Med et længselsfuldt blik i fiskernes retning, drejer jeg af til Mesarstræde, hvor der altid hænger en tung, sød lugt af død. Slagterne er lige så livløse i ansigterne som kødet, de skærer i. Kødkøksere og knive glimter rødt i foresolen, og tøjet er allerede indsmurt i store plamager af rødt blod.

Mesarstræde fortsætter over Mācelar-broen – én af fire broer i Bantiqa, som fører over floden Rûga. Bindingsværkshuse omkranser mig på begge sider. På denne tid er låiten er broen henlagt i skygger, kun afbrudt af enkelte solstråler.

Jeg skæver mod vandet, da jeg skynder mig over broen. Netop her i Bantiqa løber Rûga ud i Istenfjorden, og sammen udgør de grænsen til Varîta. Stedet, som alle har mareridt om, men som ingen taler om.

Lyden af vognhjul får mig til at spidse ører, men der er ikke nogen heste at høre. Jeg standser.

Længere fremme kommer en mand gående med en lille ladvogn. Hans blik er tomt, da han passerer mig med et lille bur med høns og ænder. Døde gæs ligger ved siden af buret. Han er sikkert på vej til sin egen bod i slagtergaden.

Jeg kigger efter ham, inden jeg stiller spandene fra mig midt på broen. Alle husene på Mācelar-broen rummer butikker i stueetagen, og her, lige på midten, ligger min yndlingsbutik. Den hører til de mindste, men bugner af fremmedartede varer.

En sødlig, vidunderlig duft af tørret frugt og krydderier slår mig i møde, da jeg træder ind i butikken. Jeg snuser kraftigt

ind. Det er især aromaen fra kanel og kardemomme, som fylder mine næsebor, men fra loftsbjælkerne hænger også tørrede krydderurter som timian, rosmarin og basilikum.

De overfyldte reoler går fra gulv til loft, fyldte med bøger og små kurve med alverdens farvestrålende sten.

“Du er interesseret i stenene, ser jeg,” siger Madam Sorgin med sin rustne stemme, og jeg vender mig mod hende. “Hver sten har sin egen kraft. Som ung rejste jeg i det meste af Umidia, men også i Varîta, og indsamlede dem.”

“Har du så også været i Ferocia?”

Madam Sorgin vurderer mig med grå øjne, der ligger dybt i deres huler, men svarer ikke på mit spørgsmål. Der lægger sig en trykket stemning over det lille lokale, jeg skal ikke spørge igen, det er tydeligt.

I stedet fikserer jeg blikket på de mange glas i forskellige størrelser, som står i reolerne. De er alle fyldt med en klar væske og kadavere i forvredne stillinger med døde blikke. En rotte har munden åben, som var den stivnet i et grotesk udtryk, så snart dens krop blev dumpet ned i væsken. I et andet glas har en slange næsten slået knuder på sig selv. Uhyggeligt, men samtidig fascinerende.

Madam Sorgins stikkende blik betragter mig, da jeg vender opmærksomheden mod et skab på bagvæggen. På lågen er påsat et kranium med indskriften: *Mærk dig! Mange Døden fandt med Gift. Hvad der udi Skabet her findes, gør dit Legeme stift!*

“Hrm,” rømmer den gamle sig. “Hvad kan jeg gøre for dig i låit, Margo?”

“Ingenting, Madam Sorgin.”

“Du skal slet ikke købe noget? Jeg har lige fået disse hjem.” En kroget finger griber slangeskindene. De gamle fødder slæber hen ad gulvbrædderne og hvirvler støvet op, så det danser i butikkens sparsomme lys. Den krogede næse vibrerer, mens det

grå, filtrede hår bugter sig ud og ind mellem rynkerne og langs puklen på ryggen.

“Næh, tak. Jeg skal videre til Lille Torv efter vand.”

“Nå, men så må du jo hellere skynde dig. Vær rar at hilse Redusia.”

*

Jeg når Lille Torv uden flere svinkeærinder. Jeg er netop ved at fylde min anden spand, da en fjern hestevrinsken fanger min opmærksomhed.

Jeg kaster et blik ned ad strædet og videre op mod bakken på den anden side af den smalle fjord. Jeg stivner. Selv herfra kan jeg se dem.

Kalaganere og volere. I hobetal. Langt flere, end jeg nogensinde har set før. Kvinder og mænd side om side.

Alarmklokken fra Lusavor-katedralen skærer gennem byens forestøj. Fra toppen af Citadellet lyder de syv lange ring, så dybe, at jorden gungrer under mine støvler.

“Varitanerne!” råber en mand.

“En stor hær!” råber en anden. “Uden for byen.”

Jeg glemmer alt om spandene. Den før så søvnige by fyldes hurtigt med kaos. Dybe råb gjalder mellem murene, grædende børn knuger sig til mødrenes halse og hofter.

I hast skynder jeg mig tilbage til vores hjem i Paritosastræde. Mødre og børn stimler sammen i gaderne, kun med de allervigtigste fornødenheder på vej mod Gemmerne, mens mændene har grebet til våben. En robust mand med stort fuldskæg farer forbi mig med sværdet hævet, på vej mod bymuren.

“Varitanere,” gisper jeg stakåndet, da jeg smækker hoveddøren op. Mor er allerede ved at få Harus i tøjet, og tante

Redusia pakker tæpperne, som hun og mor har brugt vinteren på at hække.

“Hvor mange?” spørger far straks. Stemmen er fast og rolig, fokuseret på målet.

“Mange,” siger jeg og hiver mundfulde af luft ned. “Uden for byen. Og kalaganerne og volerne er også på vej.”

“Ankous stå i det. De djævelske kvinder vil mærke os og tage os med til Varîta,” mumler far, men jeg hører det alligevel. “Men hvorfor har de også selskab af varîtanerne?”

“Ta’ mig med. Jeg kan hjælpe,” insisterer jeg, da han gør sig klar til at gå.

“Du kender svaret, Margo.” Han ryster på hovedet og lægger en hånd på min skulder. “Du tager dig af familien. Jeg går op på bymuren sammen med mændene.”

Jeg skumler, mens jeg i hast pakker vores forråd i kurve. Sådan har det altid været. Mændene forsvare byen. Kvinder og børn går i Gemmerne.

Hvorfor? Hvorfor kan kvinder ikke være nyttige?

*

Bantiqas smalle, stejle gader er fyldt med sjæle og væsner. Alle ser sig nervøst over skulderen, da hestevrinsk og hove giver genlyd mellem husmurene.

Jeg fører an, som far har lært mig. Men for sent. Da vi runder endnu en regnvåd gade, standser jeg brat. Fire kalaganere runder et hushjørne og spærrer os vejen længere nede. Omkring os sætter panikken ind, da andre vender rundt og løber den modsatte vej.

Fjølser, konstaterer jeg, da flere kalaganere viser sig i den ende af gaden. En lille flok dværge står blot som stive støtter, som om de venter på at blive mærket. Polyfytter løber paniske ud og ind

mellem kalaganernes ben, men kvinderne lader dem være. De kan sikkert alligevel ikke gøre meget nytte i Varîtas miner.

De kvindelige sjælesøgere tager sig god tid. Jeg forestiller mig, at de slikker rædslen i sig. Én stiger af sin gang og trækker kniven.

“Nej!” lyder et skrig, da krigeren angriber en kvinde med en lille dreng. Forsvarsløst ser jeg kvinden forsøge at beskytte sit barn, men forgæves. Begge bliver mærket i panden med sjælesøgerens kniv og dratter til jorden som leddeløse dukker.

Omkring os bryder panikken ud. Som en løbeild ekkoer skrig og råb gennem gaden. Flere søger ind i huse eller snævre gyder. Forgæves. Sjælesøgerne skal nok nå dem alle. Det ved jeg.

Jeg lukker skrig, gråd og postyr ude og tager hurtigt bestik af omgivelserne.

Far overlod mig ansvaret. Ikke mor. Måske vil han endelig lade mig gøre nytte.

“Hurtigt! Den her vej,” råber jeg og søger mod en gyde.

“Efterlad mig,” indvender tante Redusia, da mor og Harus skal til at følge efter. “Jeg er alligevel for gammel til, at de kan bruge mig.”

“Aldrig!” protesterer jeg og griber fat i hende. Adrenalin pumper gennem mig, og hjertet banker så højt, at jeg kan mærke det mod brystkassen. Uden at tænke, samler jeg tante Redusia op på ryggen. Til min overraskelse vejer den gamle krop næsten ikke noget.

“Hold godt fast,” råber jeg og løber ind i gyden. “Mor. Harus. Følg med.”

Snart skrår vi over Utāra-broen og ender i Harkstræde.

“Åh nej,” råber mor, da tre kalaganere spærrer os vejen længere forude.

“Ind her.” Jeg nikker mod et hus.

Harus løber hen og tager i døren. Låst.

Pis.

“Næste hus,” råber jeg.

En ulåst dør. Vi stormer ind. Jeg sætter tante Redusia ned, mens mor barrikaderer døren med en bæk.

“Hvad nu?” hvisker hun og tørrer panden med undersiden af armen.

“Der må være en bagdør,” når jeg lige at sige, før brutale spark varsler om at sprænge døren. Hjertet truer med at sprænge mit bryst. Kroppen føles våd af sved. Men jeg har ikke tid til – råd til – ikke at bevare overblikket.

“Hvis ikke jeg tager meget fejl, vil den føre os ud til Lukastræde,” siger jeg hurtigt og tvinger angsten tilbage. Jeg skal vise, at jeg kan være i kontrol.

Vi snubler gennem huset, ud i køkkenet, hvor en gammel dør fører videre. Jeg kan næsten smage sikkerheden, da jeg slår den op.

Vi står i en lille, lukket baggård. Ude fra gaderne blander rædselsskrigende sig med hestehove og vrinsken. Kalaganerne udstøder ordrer til højre og venstre, og en kraftig røglugt indtager byen.

Har de sat ild til stedet?

Et rabalder lyder bag os, da hoveddøren giver efter med høje knæk, og splintret træ flyver til alle sider. Kalaganerne brager ind. Fra husets skygger bølger lyden af ødelæggelse ud.

“Find dem!” hvæser en stemme.

Jeg ser mig omkring. Ingen gemmesteder i baggården. Kun en høj mur ... med en åben dør.

Reddet, tænker jeg, men konstaterer straks, at vi er havnet i et baghus.

“Så skulle Ankous da også,” brummer tante Redusia bag mig. Harus finder et bræt.

“Godt tænkt, Harus,” siger jeg, og i fællesskab får vi sat

brættet i klemme mellem gulvet og dørhåndtaget. Det vil købe os dyrebare dytaer.

Jeg vender rundt og tager bestik af rummet. Skrammel er stablet op overalt. Tykt stof hænger ned fra en stabel af mørnede trækasser. Så får jeg øje på den anden dør i modsatte side af baghuset.

Ivrig efter at komme videre, får jeg i døren med sådan en kraft, at jeg næsten vælter baglæns, da den uden videre går op. Jeg snubler, inden jeg finder fodfæste.

“Er du okay?” spørger mor med en støttende hånd på min ryg. Jeg nikker. Kigger ud. Lukastræde strækker sig ud til begge sider.

“Hvor skal vi hen, Margo?” pruster mor, da hun som den sidste følger med ud og hastigt lukker døren i.

“Ind i en lille gyde,” siger jeg og sætter straks kurs mod mit bestemmelsessted.

“Margo?” råber mor efter mig.

“Shh,” hvisker jeg. “Her.” Jeg vinker dem med mig. Gyden er så smal, at jeg kan nå begge murer, hvis jeg strækker armene. På en høj tønde står en kasse tilfældigt placeret. Ved siden af er der stablet yderligere kasser og mindre tønder op.

Jeg løfter kassen på den høje tønde ned og hopper op.

“Hvordan ved du ...” hvisker mor, da jeg uden tøven hænger mig med overkroppen ned i den hule tønde.

“Hold mine ben, mor. Skynd dig! Vi har ikke meget tid. Stol på mig.”

Mor griber dem straks, jeg kan mærke de varme fingre om mine lægge.

“Far viste mig en anden indgang til Gemmerne,” stønner jeg. “Sidste gang kalaganerne og volerne var her. Han sagde, at var den normale vej usikker, skulle jeg søge herhen.” Jeg lirker på tøndens falske bund, og en gitterlem afsløres. Jeg kan lige få en

hånd gennem gitteret og lirke slåen fra. Gitterlemmen åbnes ned mod skakten med et klonk, inden jeg møver mig op ad tøndens igen. Mor børster lidt skidt af min trøje.

“Harus, det er tid til at være modig nu,” forklarer jeg ham og bukker mig ned i hans øjenhøjde. “Hop ned i gangen, der finder du en stige. Stil den op mod bunden af tøndens, så mor og tante kan kravle ned.”

“Lad mig,” protesterer mor straks med rystende stemme. “Harus kan da ikke ...”

“Jo, han *kan*, mor,” hvæser jeg.

Harus ser på mig og nikker alvorligt. Så gør han, som jeg siger, og kort efter er tante Redusia og mor også på vej ned ad stigen. Jeg skal til at følge efter, da høje stemmer forfølger os fra Lukasstræde.

For sent.

“Kom så, Margo,” siger mor. Hun står stadig på stigen, rækker hånden op mod mig.

“Luk lemmen,” hvisker jeg og kaster blikke mellem strædet og hende.

“Hvad? Margo, nej!”

“Gør det! De er her snart.” Jeg synker en klump. Jeg *må* ikke vise svaghed.

Øjnene er fulde af angst og sorg, da hun adlyder mig, lukker gitterlemmen og spærrer vejen mellem os.

“Jeg kommer senere,” hvisker jeg beroligende og får den falske bund på plads. Hurtigt anretter jeg alt, som det stod, før vi ødelagde opstillingen. Så kryber jeg i ly bag en stor kasse. Prøver at få styr på mit åndedræt og håber, at jeg får ret. At jeg vil have mulighed for at søge skjul snart. Og ikke ...

Råbene kommer nærmere. Nogle af dem forsvinder igen. Så lyder der skridt, der hastigt nærmer sig. Jeg sniger mig til et kort blik. En kalaganer. Hurtigt trækker jeg mig tilbage. Skridtene

standser. Jeg holder vejret. Så fortsætter de igen, og denne gang er det ikke til at tage fejl af.

De har kurs direkte mod mig.